

HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA

1-7 oldal

Olv.: ApCsel 4,8-12 – 1Jn 3,1-2 – Jn 10,11-18

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Húsvéti ünnepkörben ünnepeljük a vasárnapjainkat. Ezen a mai vasárnapon a Jó Pásztor emlékét idézzük, Aki életét adta értünk. Megváltott a világ, a világ minden embere, és egészen sajátosan értékeliük mi, keresztények ezt a nagy ajándékot, és ez a negyedik vasárnap, a Jó Pásztor vasárnapja, arra szólít fel bennünket, hogy értelmezzük a magunk számára, milyen Istenképünk van, a Megváltás üdvrendjében hogy gondolkodunk mi az Istenről, milyennek éljük meg az Ő létét és a velünk való kapcsolatát.

A másik fogalom pedig, amire ez a mai vasárnap különösképpen is felhívja a figyelmünket, az a Megváltás ajándéka, mit értünk alatta. És ez, testvérek, azért is nagyon fontos, mert ez a világ, amelyben élünk sajátosan gondolkodik, különösen mi itt Magyarországon egy pár évtized óta folytonosan találkozunk emberi megváltókkal, újra meg újra jelentkeznek emberek, hogy azt a világot, amit Jézus Krisztus az életével, halálával, föltámadásával már életre keltett, előállnak, hogy új megváltóként új életet fognak szerezni nekünk. Azért is kell erre gondolnunk, mert ezek emberi megváltók, és sajátos gondolkodása van a világnak, ennek az Isten nélküli világnak.

Amerikában például beszélnek jó keresztényekről meg rossz keresztényekről. A jó keresztények azok, akik a hitüket az otthonok négy fala között élik meg, ők a jó keresztények, mert nem zavarnak semmi vizet. A rossz keresztények azok Amerikában, akik a hitüket meg akarják mutatni a világban, ők veszélyt jelentenek a demokráciára. Itt Európában meg csak rossz keresztények vannak. Ugye, éppen most az elmúlt napokban volt ez a nagy cirkusz Brüsszelben, ahol a konzervatív gondolkodású emberek óhajtottak találkozni, aztán őket üzték egyik helyről a másikra, mert Nyugat-Európában csak rossz keresztények vannak. Rossz keresztények azok, akik konzervatív gondolkodásúak és keresztény értékeket vallanak, ők veszélyt jelentenek a demokráciára.

Hát ilyen helyzetben kell nekünk ezen a mai vasárnapon tisztázni, ki is a mi Istenünk és mit is jelent számunkra a Megváltás. Még egy kis adalék is ehhez: ma délután Nagy-Komáromban nagy ünnepség lesz, 35. alkalommal gyűlnek össze a Felvidéken a katolikus keresztények és azért imádkoznak – én is ott leszek mindenképpen ma délután, nagyon sokan gyűlnek ezen az alkalmon össze – és azért imádkozunk, hogy végre legyen a Felvidéken élő magyar ajkú, katolikus keresztényeknek pásztoruk. Hát mikor imádkozzunk ezért, ha nem Jó Pásztor vasárnapján. Persze elgondolkodtató, hogy ezért még ma is küzdeni kell, hát így állunk. Ajánljuk föl ezt a szentmisét a felvidéki katolikus keresztényeink céljainak a megvalósítására, velük együtt imádkozzunk, küzdjünk sorsközösséget vállalva velük, hogy az álmaik, a magától értetődőnek tűnő igazságuk megjelenhessen.

Szentbeszéd

Kedves testvérek, rengeteg tisztázni valónk van! Az embernek van egy olyan érzése, hogy talán nem is igehirdetést kellene tartani, hanem egy-egy olyan kérdést megbeszélni, amely

kérdés tisztázásától az életünk függ. Persze az igehirdetésnek is ez a célja, de valahogy az emberek, sajnos az az érzésem, hogy igen sokszor a templomban a padokban ülők is, úgy gondolkodnak, mint amiket hallunk a televízióban meg a rádióban, hogy „papolnak”.

Annyiszor kértem őket, hogy hagyják már abba ezt a papolást. Miért, az Egyház papol? Azért, mert az emberek igen sokszor nem is értik meg, máskor meg esetleg olyan kérdésekről van szó, amik úgy gondolják, hogy őket nem is érdekli az, hát akkor mit papol? Vigyázzunk, mert ezek a belénk égett furcsa kijelentések az egész gondolkodásunkat és a világ gondolkodását is átítatják. Mint ahogy éppen az, amit a szentmise bevezetőjében mondtam, hogy a kommunizmus eszméjével átítatott liberális gondolkodás a keresztényeket ellenségnek tartja, mégpedig azért, mert keresztény értékeket vallanak. Hát akkor ők most mit csinálnak? Hazudnak, félrevezetnek, nem papolnak, csak hazudoznak, meg olyan utakat mutatnak, amelyek gödörbe vezetnek, amelyek kivezetnek az életből.

No mindegy, ne foglalkozzunk ezzel, megszoktuk. Csak fáj, mert lehet, hogy nem mindig tud egy pap sem úgy szólni, ahogy ő maga szeretne, hiszen annyi minden befolyásolhatja, behatárolhatja a gondolkodását is, de ettől az igazság mindig igazság. És egyet ne felejtünk el, az igazság valóban elsősorban azon múlik, hogy ki mondja. Mert csak az az igazság, amit olyan valaki mond, aki azt az életével tanúsítja.

Ezen a mai vasárnapon ezt a két fogalmat kellene tisztázzunk, hogy legyen egy helyes Istenképünk, meg legyen egy helyes fogalmunk a Megváltásról, hogy mit is jelent ez. Annyit elmélkedtünk erről az idei Nagyböjten különösképpen is, meg a húsvéti főünnepeken is, de azért nem véletlen, hogy megint az Egyház Húsvét negyedik vasárnapján előhossa ezt a kérdést. Mert nem papol. Ő azt akarja, hogy mindenki értse, és azok mondanak papolásokat, akik vagy nem is akarnak érteni, meg ha akarnak, akkor se értenek, mert fogalmi zavarok közepette tervezik az életüket.

Tehát az első kérdés, milyen Istenképünk van. Hát ez rögtön zavaró a számunkra, mert Jézus azt mondja: én vagyok a jó pásztor. Na, máris meghökken a világ, miféle pásztori dolgokról van itt szó. Akik mondjuk nyolc osztálynál vagy tizenkét osztálynál több évet jártak iskolába, persze nem azokról van szó, nem azokkal van a gond, akik gondolkodnak és az ismeretekben járatosak akarnak lenni és eligazodni, hanem akik azt gondolják, hogy elég hivatkozni iskolára. Mindenesetre fanyalognak, elsősorban azok, akik több éven át jártak iskolába, hogy nem vagyunk mi birkák, mi az, hogy pásztor?

Testvérek, micsoda szerencse, hogy Jézus Krisztus nem azt mondta, hogy oroszláncsorda, micsoda szerencse, hogy azt mondja, hogy bárány. Önmagában is sokat mond, de majd ez kiderül, hogy Jézus nem véletlenül mondja ezt, hogy én vagyok a jó pásztor. Az ószövetségi gondolkodásban a népnek a vezetője pásztorkirály. Nem véletlen, hogy ezt a képet használja Jézus, mert amikor ezt a képet meghallották azok az emberek, akiket tanított, rögtön tudták, hogy hányadán állnak a kérdéssel, hiszen a pásztor meg a nyáj egymás nélkül értelmezhetetlen. Ha nincs nyáj, nincs szükség pásztorra, ha van nyáj, akkor pásztorra mindenképpen szükség van.

De nem is így kell megközelíteni ezt a kérdést, hanem úgy, hogy ismerem enyéimet, életemet adom oda értük. Végeredményben ez a krisztusi kijelentés fejezi ki az igazságot: ismerem őket és életemet adom oda értük. Ha ebből a szemszögből nézzük a mi emberi életünket, az emberi közösségeket, társadalmakat, akkor bizony minden egyes vezető, mindegy, hogy milyen szintű, legyen az egy országnak a legfőbb vezetője vagy különböző közösségeknek a

vezetője, az mind pásztor. Vagy tűnjön el, mert csak az lehet vezetője valakinek, aki ismeri azokat, akiknek a vezetője és életét adja oda értük.

Testvérek, az ismeret a bibliai fogalmak szerint szeretet. „Ismerem enyéimet” azt jelenti, hogy szeretem őket, ami azt jelenti, a szeretet, hogy összetartozunk. Akit szeretünk, azzal összetartozunk, akit szeretünk, azért áldozatot hozunk, akit szeretünk, azért az életünket kockáztatjuk. Az az életünk értelme, hogy összetartozunk, és ezáltal kiteljesedik az embernek az élete. A Bibliában az egészen sajátos üzenete ennek, hogy a szeretet azt jelenti, hogy a legbensőségesebb emberi kapcsolat, sőt a legbensőségesebb férfi és nő kapcsolat, mégpedig olyan szeretetkapcsolat, amiből élet fakad, gyerek születik. Nem véletlen, hogy a teremtés történetben így üzen nekünk a Szentírás: Ádám megismerte Évát, és gyerekük született.

De valamiképpen minden egyes emberi szeretetkapcsolat az életre szül bennünket. Nem csak ilyen ismeretkapcsolat van, szeretetkapcsolat van, ami az élet továbbadása, hanem minden egyes szinte emberi kapcsolat az életet szolgálja. A szeretet az életet szolgálja. Akit nem ismerünk, azt nem szerethetjük, lehetnek nemes gondolataink egymásért való felelősséget illetően, de szeretni csak azt lehet, akit ismerünk.

És életemet adom oda értük, mondja Jézus, a Jó Pásztor. Tehát ne fanyalogjunk. Hát nem erre vágyunk mindegyikünk, hogy odaajándékozzuk életünket egymásnak a szeretetben? Nem kihasználásról van szó, hanem életszolgálatról van szó, csak a szeretetben lehet emberhez méltó életet élni. És ezt az úgynevezett pásztori szolgálatot az Egyház magáévá tette. Nem foglalkozik az Egyház azzal, hogy a 21. század embere mit tud kezdeni a több ezer évvel ezelőtti éltető fogalmakkal. A 21. század emberének ugyanarra van szüksége, ugyanazt igényeljük egymástól, amit évezredekkel ezelőtt az emberek. Azt, hogy ismerjék egymást, vagyis szeretetben tartozzanak össze, nem egymás ellenére, hanem egymásért éljenek. És ezek a kapcsolatok azok, amik az életet jelentik, erre születünk, és ez szolgálat.

Nagyon érdekes, hogy ezt a fajta szolgálatot, a pásztori szolgálatot nem szégyelli használni az Egyház, függetlenül attól, hogy egy nagyváros lakóinak szól az igehirdetés vagy egy falusi közösségnek, ahol valami fogalmuk még ezzel a képpel kapcsolatosan is van. Na de hát akkor azok, akik sokkal több ismeretre hivatkoznak, hát nehogy az legyen a probléma, hogy nem tudnak mit kezdeni ezzel a képpel. Ismerem enyéimet, szeretem a másik embert és az életemet is kockáztatom ezért a kapcsolatért, ezért a szeretetkapcsolatért, és oda is adom az életemet is, ha éppen ezt kívánja tőlem az emberi kapcsolat. Tehát akkor, amikor mi a helyes Isten-képünket akarjuk a magunk számára megfogalmazni, testvérek, erről van szó.

Gondoljunk csak arra – és még egyszer visszatérek erre pontosan azért, mert városi emberek ülnek ezekben a padokban –, valójában arról van szó, hogy akkor, amikor embernek a másik emberért való felelősségét firtatjuk, akkor nem véletlen például az, amikor a háromszor Jézust megtagadó Pétert megkérdezi az Úr: Péter, szeretsz engem? Uram, te tudod, hogy szeretlek. És mi a válasz? Ha valóban túl vagy a hazudozásodon, a tagadásodon és vallod, hogy szeretsz engem, na jó, akkor legeltesd a bárányaimat, akkor méltó és alkalmas vagy arra, hogy a másik emberért élj. Ha szeretsz engem, ha tőlem, a Jó Pásztortól megtanultad az életszemléletet, az élet helyes szemléletét, na akkor elmehetsz a nyájhoz, eljöhetsz a közösséghez és méltó vagy arra, hogy a pásztora légy a közösségnek.

És erre a pásztori szolgálatra mindenki rászorul, mindegyikünk rászorul, mert az, hogy én ismert legyek valaki számára, nevemet is tudja, hát ez már a non plus ultra – „neveden szólítottalak” – és ez azt is jelenti akkor, hogy szeretetben tartozunk össze, és ez pedig egy elkötelezettséget jelent: érted. Majd még erre külön is visszatérek éppen ennek a mai

evangéliumnak a kapcsán. Erre mindenki rászorul, ez nem iskolázottság kérdése, és ezért ne kezdjünk ilyeneket: „nem vagyunk mi birkák”. Ugyan! Aki ezt mondja, na az nem papol, hanem primitív, akármennyi iskolát végzett.

Tehát a pásztori szolgálatot nem véletlenül viszi végig a történelem során az Anyaszentegyház, mert erre mindenki rászorul. Gondoljunk csak Pál apostol megtérésére, amikor a damaszkuszi úton az a jelenség történik. Ki vagy te, uram? – kérdezi az egyházüldöző Saul. Akit te üldözöl. És akkor Saul megkérdi: mit tegyek?

Micsoda pásztori gondolat, micsoda, talán akár így is mondhatom, hogy egy pásztori fogás! Azt mondja neki a jelenség hangja: menj be Damaszkuszba, az egyenes utcába, ott van egy ember, úgy hívják, hogy Ananiás, majd ő megmondja neked, te okos Saul. Hát hol volt Ananiás a Saulnak a fantasztikus képzettségéhez, fantasztikus koncepciójához! Hát a nemzetek apostola lesz ez a Saulból lett Pál. És az Úrtól kérdezi, hogy mit tegyek akkor, Uram? Majd egy ember megmondja neked, akihez mérten te egy világ csodája vagy, majd ő megmondja, mit kell neked tenni, te nagyravágyó ember.

Testvérek, az Ószövetség Istene jó pásztor, pásztorkirály. A zsidó vezető, a zsidó nép vezetője, a zsidó nép Istene pásztorkirály, aki ismeri az övéit, aki szereti az övéit, aki értük van, ezért Isten. Én vagyok, Aki van, vagyis a létező, a létezés pásztora, a lét pásztora, mint létező, a Teremtő, a Gondviselő. Érted vagyok Isten. És az Újszövetség pásztora: én vagyok a jó pásztor, mondja Jézus. És akkor itt hadd mondjam, megígértem, „én vagyok a jó pásztor” a kijelentés, az alany nem a pásztor, az az állítmány. Az alany: „én vagyok”, és ez az én vagyok az Istennek a neve: én vagyok, Aki van. És a zsidó gondolkodásban, ezt milliószor mondtam – értetek, és ez a döntő. Isten az, Aki van, Aki az élő, a létezésnek a pásztora, érted van, értünk van, minden egyes emberért van. Ez a helyes Istenkép.

És a másik, amit meg kellene értenünk ma különösképpen, hogy életemet adom oda értük, és ez a Megváltás. Nem véletlen, hogy az idei Húsvétra ezt a nagyon tömör üzenetet próbáltam ajándékképpen adni a testvéreknek, amikor azt mondtam: szenvedésben Megváltás. Ez megint egy szálla az okoskodó emberek szemében. Az Egyház életellenes, állandóan a szenvedésről beszél, a szenvedést állítja a középpontba.

Minő oktondi az ember, mert azt hiszi, hogy a szenvedést ki lehet iktatni. Különösen az ateista világ, az Isten nélküli világ, a liberális demokráciát, progresszív világot hirdető ember azt hiszi, hogy a szenvedést meg lehet szüntetni. Jézus, a Megváltó, a szenvedést nem szüntette meg, Ő maga is szenvedett, a halált sem szüntette meg, hanem Ő is meghalt, de éppen a szenvedés és éppen a halál által szolgálja az életet.

Gondoljunk csak arra, a természetes emberi gondolkodásunkban mekkora szerepe van az egymásért hozott áldozatnak. Hát pontosan azt értékeljük, amikor a másik ember értem áldozatot hoz, mennyire fontos lehetek annak a másik embernek, aki értem kész erre. Van ennél nagyobb megkülönböztetés, nagyobb cél? Hogy akivel összetartozunk, akit ismerünk, akit szeretünk, azért minden áldozatra hajlandók vagyunk. És pontosan ez az áldozat igazolja az emberi kapcsolatainkat, és ez a Megváltás. Akiért szenvednek, az megváltott ember, és aki így gondolkodik, az maga a Megváltás munkálója. És az emberi gondolkodásban van így, hát nem véletlen, hogy ezt az utat választotta az Isten az ember megváltására. A szenvedés nem iktatható ki.

Milyen érdekes, testvérek, figyeljete csak föl erre, hogy ez az istentelen ember a szenvedéssel nem tud mit kezdeni. Föl van háborodva, amikor van egy kis fejfájása, az már

kiveri a biztosítékot. Én emlékszem rá, a gyerekkoromban, amikor nyafogtam, a nagymamám este azt mondta, édes kisfiam, reggelre kialszod, ez volt a nagymamám gyógymódja, és igaza volt. Ma, láttam, amikor még az Irgalmasrendből nem rúgtak ki, ott láttam a kórházban, hogy az orvosok az ambulanciákon nem tudtak dolgozni és ma se tudnak dolgozni, mert a hitetlen világ embere, ha bal lábbal kelt föl reggel, akkor rohan az orvoshoz: doktor úr, rosszul aludtam. És akkor a doktor úr idejét elhasználja, és aki igazán beteg, azzal meg nem tud foglalkozni. Tehát ez is egy érdekes dolog, hogy a szenvedés mennyire meghatározza, hogy az életünkben a kapcsolatunknak mennyire az igazolása az, amikor szenvedő emberekként egymásért áldozatot hozunk, és ha közös a gondunk, közös a fájdalmunk, közös a megpróbáltatásunk, persze közősek az örömeink is.

Hát pontosan erről van szó, és itt megint sajátosan az ellentétekben jelenik ez meg. Hiszen aki áldozatot hoz a másikért, azt hősnak tartja a világ is, és itt van a nagy ellentét. Valóban a legnagyobb hős az, aki bele is pusztul az áldozatba, aki az életét elveszti az áldozatban. Tessék, itt vannak a háborúk, naponta mennyi áldozat. És hősnak tartjuk őket, mert ebben a mocskos háborúban egymás életét vesszük el, hősök, mert az egyetlen életüket elveszi a másik ember. Ellentétek: az a hős, aki az életével fizet.

Persze amikor ódzkodnak az emberek ezzel kapcsolatban, ne felejtjük el testvérek, csak az az eszmény ér valamit, amiért az ember az életét is kockáztatja, amihez méri az életét, az az eszme az eszme, az az életeszme, amihez az életünket mérjük. Nem pedig az, amikor próbára tétetik az az eszme, aminek a büvkörében élek, és éppen valami zavar támad, na akkor gyűrünk a másik köpenyt, le a régit, jöjjön egy új köpeny, aztán majd megoldást hoz. És akkor mi lesz az eszménnyel, és akkor mi lesz az emberi kapcsolatok őszinteségével?

Testvérek, ez a Húsvét negyedik vasárnapja pontosan ezt a kérdést akarja tisztázni a számunkra, hogy a Megváltás: szenvedésben Megváltás. Csak a másik emberért vállalt szenvedéssel lehet igazolni egymás életét. És a jó pásztor: életemet adom oda értük, hogy életük legyen. És ez elgondolkodtat bennünket, hogy valójában az új élet ez, amikor ismerjük egymást, szeretjük egymást, minden áldozatra készek vagyunk egymásért, akkor egy új világ támad, ez a megváltott világ, ezt kell magunkban igenelni.

Aki ezt nem tudja elfogadni, az kulcsolhatja a kezét, imádkozhat térden állva vagy akárhogy, az ítéletkor egy számít: amit egynek tesztek, nekem teszitek. És itt elsősorban arról van szó, amiről nem olyan régen sokat beszéltem: a természet selejtez, a személy áldozatot vállal. A természet világában az erős mindig legyőzi a gyöngét, a szellemi világban az erős áldozatot hoz a gyengéért, az elesettért, a betegért. Amit egynek tesztek, nekem teszitek, mondja Jézus, és ez hitelesíti emberi kapcsolatunkat, hitelesíti emberi életünket. És minden bajunk, minden rossz ebből származik, amikor ígérjük csak a szeretetet és abban ringatjuk azt a szerencsétlen másikat, hogy érted mindenre kész vagyok, és ez csak addig tart, amíg nem kell valóban helytállni. Abban a pillanatban a legtöbb esetben sajnos minden összedől, mert rossz megváltásképpünk van.

Sose felejttem el, amikor 40 évvel ezelőtt a fogyatékos, halmozottan fogyatékkal élő gyerekeknek kezdtem el a hitoktatást, kedves Molnár Ili néninek a biztatására, ki a Csalogány utcai intézményben tanított. És mikor én nem akartam vállalni, mert hát én sose készültem erre, azt mondta, nem baj, szeresse éppen úgy, mint a többi gyereket, ez elég. És teljesen igaza volt, pontosan elég. Ott láttam, kedves testvérek, azoknak a gyerekeknek legalább 30 százaléka olyan, nem is tudom, hogy mondjam, elhagyott, apák által elhagyott gyerek volt. Akkor, amikor az a kisgyerek megszületett és kiderült a halmozottan fogyatékosága, én csak azt a közösséget láttam, olyan 150 volt ilyen gyerek, 30 százaléka egyedül az anyja szeretetét

élvezte, 30 százaléka az apáknak dobbantott, nem óhajtott részt venni ebben az új feladatkörben, ebben az új megpróbáltatásban helytállni. Szóval a Megváltás fogalmát ma, aki egy kicsit gondolkodik, tisztázhatja magának.

Kedves testvérek, ma Jó Pásztor vasárnapja van. Egyébként mindegyikünk pásztor, mindenki, aki itt ül a padban. Egymásra bízott bennünket az Isten, őrzői vagyunk egymásnak, senki sem mondhatja azt, hogy nem érdekel a másik. Nincs hozzá jogunk, mert éppen olyan ember, mint akármelyikünk, mindenki, Isten képére teremtettünk. És ha ismerjük, ha minimálisan valamit is tudunk a helyzetéről, akkor nem lehet megtagadni tőle a szeretetet, a szeretet pedig azt jelenti, hogy ami tőlem telik, azt megteszem érte. És testvérek, ez a földi mennyország, ez az emberhez méltó élet, ez a megváltottak élete.

Ma azért vagyunk ilyen kevesen, mert furcsán gondolkodunk a kereszténységünkéről. Azt mondtam, hogy Európában csak rossz keresztények vannak a liberális gondolkodás szerint, mert mi tudjuk az igazságot és mondjuk, ez már a liberális világnak egy veszélyt jelent. Sajnos pedig az a baj, hogy a legtöbbször mi is csak tudjuk. Akkor élnénk is ezt, ha most nem férnénk el a templomban, ha így lenne, akkor megváltott világban élnénk, és jobb lenne, mint ahogy ma van. Hát legyen jobb, Jézus a Jó Pásztor, mi pedig megváltottak vagyunk. Isten az, Aki minket szeret, értünk van, és ez az „én vagyok”. Én vagyok, Aki van, én vagyok az élet.

És egyedül – ezt elfelejtettem mondani, ez már inkább ilyen vájt fülűeknek való – csak János evangélista használja ezt a fordulatot, hogy én vagyok, a másik három evangélista nem, soha. Én vagyok az út, én vagyok az igazság, én vagyok a világ világossága, vagyis Jézus az, aki az élet, és aki vele kapcsolatban van, az él. És ennek a Jézusnak vagyunk mi a tanítványai, és aki velünk kapcsolatban van a jézusi szellemben, az él.

Hát kívánom a testvéreknek, hogy sok-sok ember éljen belőlünk!

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Tihanyi Gazsi köszöntője: A héten egy máltai regionális küldöttgyűlésen egy asszony egy nagyon szép verssel ajándékozta meg a résztvevőket. Engem annyira megérintett, hogy megkértem Imre atyát, hogy hadd olvassam föl ezt a verset. Ebben a költő olyan gondolatokat vetett papírra, melyek Imre atyától is sokszor elhangoznak a szentbeszédeiben.

Bódás János: Ki van jelölve a helyed.

A mai napra egy alcímet is adnék néki: A Jó Pásztor üzenete nyájának.

Azért van síró, hogy vigasztald, és éhező, hogy teríts asztalt.

Azért van seb, hogy bekösse kezéd. Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.

Azért van annyi árva, üldözött, hogy oltalmat leljen karod között.

Azért roskadnak más vállai, hogy terhüket te segítsd hordani.

Az irgalmat kínok fakasztják, s mélység felett van csak magasság.

Ha más gyötrődik, vérzik, szenved, azért van, hogy te megmutathasd: mennyi szeretet van benned.

Megmutattad-e néha legalább? Enyhült, s szépült-e tőled a világ?

Vagy tán kezdetől támadt foltra folt? Ott is, hol eddig minden tiszta volt?

Ki vagy? Vigasznak, írnak szántak, menedéknek, oszlopnak, szárnynak.

Ki van jelölve a helyed, ne nyugodj, míg meg nem leled.

*Csak ott leszel az, aminek rendeltelek. – Másként rideg, céltalan lesz az életed.
Mag leszel, mely kőre esett, elkallódott levél leszel, mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett, mit sose kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan, kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág, s nem veszi hasznod sem az ég, sem a világ.
Ki vagy? Vigasznak, írnak szántak, menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Ki van jelölve a helyed, ne nyugodj, míg meg nem leled.*

Kedves testvérek! Isten áldásával megyünk tovább az utunkon. A nagy igazság: Jézus ismer bennünket, szeret minket és életét adta oda értünk. Ebből lehet élni, aki akar. De Jézus azt is mondja, ismerem enyéimet és enyéim ismernek engem. Ma egy kicsit abban akartam segíteni, hogy jobban ismerjük meg Őt és örömmel tartozzunk az Ő közösségéhez, és örülni tudjunk annak, hogy Jézus példájára mi is életet ajándékozhatunk egymásnak.

És ne feledkezzünk meg a felvidéki katolikus keresztény testvéreink gondjáról, bajáról. Imádkozzunk velük együtt azért, hogy legyen magyar pásztoruk, magyar ajkú, magyar nyelvű. Az igazságot az ember egyébként is csak a maga nyelvén érti.

+ **ÁLDÁS** +